

Voetstappen

Leeslicht is mede mogelijk gemaakt door Stichting Lezen & Schrijven in samenwerking met Campina.

De verhalen in *Voetstappen* zijn herschreven in gewone taal.
Een nacht verscheen oorspronkelijk in de bundel *De adelaars* (1993).
Voetstappen (Marcia) en *Strijder in de schaduw* zijn gepubliceerd in de bundel *De meisjes en de partizanen* (1995).

Met dank aan Kader Abdolah en Uitgeverij De Geus te Breda voor hun toestemming de verhalen te bewerken. Eerder verscheen bij De Stiep Educatief een bewerking van verhalen van Kader Abdolah onder de titel *Ver weg van daar*.

Auteur: Kader Abdolah

Bewerking: Ria van Adrichem (De Stiep Educatief)

Vormgeving: Neon, Amsterdam

Foto omslag: ANP

Foto auteur: Liesbeth Kuipers

Druk: Easy-to-Read Publications

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam.

Eerste druk: 2007

Tweede druk: 2008

Derde druk: 2016

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Kader Abdolah

Voetstappen

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

Inhoud

Een nacht 6

Voetstappen 26

Strijder in de schaduw 50

Een nacht

Een plek om te slapen

Ik ben gevlucht uit mijn land.
Daardoor heb ik geen thuis meer.
De wind neemt me mee.
Soms hierheen, soms daarheen.
Het is vijf uur 's middags.
Ik heb rust nodig.
Ik wil een plek om te slapen.
Daarom ga ik naar een opvangcentrum.

In de deur staat een jonge vrouw.
Ze heeft een lief gezicht.
Ik zie kauwgom in haar mond.
Deze beweegt tussen haar witte tanden.
'Kom je hier wonen?', vraagt ze.
'Als het kan', zeg ik.
'Ik woon hier ook.'
Ik ben de enige vrouw hier.
Je moet je daar melden', zegt ze.
Ze wijst naar een deur.

Ik klop op de deur van het kantoor.
'Kom binnen', zegt een vrouw.
Ik doe de deur open.
Bij het raam staat een vrouw.
Ze heeft donkere ogen en roodbruine lippen.
'Moet ik me hier melden?', vraag ik haar.

Ze is aantrekkelijk.
Een warme gloed gaat door mijn lichaam.
Ze lacht naar me.
‘Ja. Mag ik je papieren zien?’
Ik glimlach naar haar.
Ik heb haar eerder gezien, denk ik.
Haar gezicht komt me zo bekend voor.
Ik heb die roodbruine lippen gekust.
Maar waar en wanneer?

Ze bekijkt mijn papieren.
‘Ik kan je niet helpen’, zegt ze.
‘Ik ben hier alleen om te helpen met het eten.
De directeur zegt of je kunt blijven.
Hij moest weg.
Misschien komt hij terug.
Misschien niet.’

Ze geeft mijn papieren terug.
Ze denkt even na.
‘Hoe lang wil je blijven?’, vraagt ze.
‘Een nacht’, zeg ik.
Ze bekijkt me nog eens.
‘Oké, ik geef het door.’
Ik ga de kamer uit.
Ik zie de roodbruine mond nog voor me.

Geen rust

De jonge vrouw staat nog in de deur.

‘Blijf je hier?’, vraagt ze.

‘Ja. Ik blijf hier.’

‘Komt de baas niet terug?’

‘Nee, ik denk van niet.’

‘Hoe lang blijf je?’

‘Eén nacht.’

‘Eén nacht maar?’

Ik knik.

‘Ja, één nacht maar.’

Ze neemt me mee naar de woonkamer.

De kamer is vol.

Ik zie ronde tafeltjes met stoelen.

Aan de tafeltjes zitten mannen.

Ze kaarten, ze roken, ze puzzelen.

Anderen kijken naar de televisie.

‘Een nieuwe’, zegt de jonge vrouw luid.

De mannen kijken even naar mij.

Dan kijken ze weer voor zich uit.

Ik kijk rond.

Alle stoelen zijn bezet.

Er is geen plaats vrij.

‘Geeft niks’, zegt de vrouw.

‘We gaan onze handen wassen.

Het is al bijna tijd om te eten.’

We lopen naar de wasruimte.
'Woon je al lang in Nederland?', vraagt ze.
'Nee, niet zo lang.'
'Ben je weggelopen?
Heb je ruzie thuis?'
'Ja ..., nee ... Wat bedoel je?'

Ze geeft geen antwoord.
Ik kijk naar haar lieve gezicht.
Waarom vraagt ze zoveel, denk ik.
Ze kijkt me aan.
Ik zie haar denken.
'Ben je aan de drank?', vraagt ze dan.
'Nee, hoezo?'
'Rook je veel?'
'Nee, niet zoveel.'
'Waarom ben je dan hier?'

Ja, waarom ben ik hier?
Ik weet het zelf ook niet.
Ik weet alleen dat ik geen rust heb.
Mijn verleden jaagt me op.
Ik kon niet meer thuis blijven.
Ik kon de anderen niet meer verdragen.
Ik moest weg.
Ik heb geen antwoord voor haar.

Een geheim

Ze leunt een beetje naar me toe.

Ze lacht een beetje.

Dan zegt ze:

‘Mag ik je iets vertellen?’

Ik knik. ‘Ja, dat mag.’

‘Ik heb een geheim’, zegt ze vol spanning.

‘Ik wil het aan jou vertellen.’

‘Een geheim vertellen? Aan mij?’

Ze knikt.

‘Ja. Weet je’, zegt ze zacht.

‘Ik ben verliefd.

Ik heb een man ontmoet.

Hier in dit huis.

Het is geheim. Snap je?’

‘Waarom is het een geheim?’

‘Omdat hij getrouwd is.

Hij heeft kinderen en een vrouw.

Hij heeft ruzie met zijn vrouw.

Daarom is hij hier.’

Ze gaat weer rechtop staan.

Ze zucht diep.

Eindelijk is ze haar geheim kwijt.

De spanning is van haar gezicht verdwenen.

Ze kijkt opgelucht.
Ze lacht en kauwt haar kauwgom.
‘Leuk, hè? Nee, niet leuk?’, vraagt ze.
Wat moet ik zeggen?
Wat moet ik doen?
Ik kijk in haar vragende ogen.
Ik leg mijn hand op haar schouder.
‘Ja, leuk, erg leuk.’
Ze lacht weer.

Ineens stopt ze met lachen.
‘Het doet ook pijn, hoor’, zegt ze.
‘Waarom pijn?’
‘Misschien gaat hij terug naar zijn vrouw.’
Er loopt iemand op de gang.

‘Hij komt. Bert komt. Ik ga’, zegt ze.
‘Hoe heet jij?’, vraag ik nog snel.
‘Jolanda’, zegt ze gauw.
Ik kijk naar de man, naar Bert.
Hij is even lang als ik.
Hij lijkt even oud.